

ДОГОВІР ТВОРЧОГО ЗАМОВЛЕННЯ В ПРОЄКТІ ЦИВІЛЬНОГО КОДЕКСУ УКРАЇНИ

СВІТЛАК Ірина Іванівна - доктор юридичних наук, професор, професор кафедри правознавства і гуманітарних дисциплін Вінницького навчально-наукового інституту економіки Західноукраїнського національного університету

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-4408-6868>

СУХОРЕБРА Тетяна Іванівна - доктор юридичних наук, доцент, завідувач кафедри права Вінницького торговельно-економічного інституту Державного торговельно-економічного університету

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-2918-4574>

УДК 347.44:347.77/.78(477)

DOI: <https://doi.org/10.71404/EP.2026.1.99>

Статтю присвячено цивільно-правовому аналізу договору творчого замовлення, запропонованого у ст. 1353 Проєкту Цивільного кодексу України, в контексті рекодифікації цивільного законодавства та оновлення договірного регулювання у сфері інтелектуальної власності. Здійснено порівняння проєктної конструкції з положеннями чинного Цивільного кодексу України, спеціального законодавства та сформованими у цивілістичній доктрині підходами. Встановлено, що створення майбутнього об'єкта права інтелектуальної власності та розпоряджання майновими правами на нього є взаємопов'язаними, проте юридично самостійними складовими договірного механізму, що зумовлює дискусійність віднесення такого договору виключно до правочинів щодо розпоряджання майновими правами.

Обґрунтовано, що концептуальною проблемою проєктної моделі є поєднання персоніфікованої природи творчої діяльності з універсальною конструкцією договору, яка передбачає участь суб'єктів, що безпосередньо не створюють об'єкт творчої діяльності. Розмежовано правовий статус творця як фізичної особи, яка безпосередньо створює об'єкт, та юридичної особи, яка може організовувати його створення і набувати майнових прав, але не набуває у зв'язку із цим статусу творця.

Аргументовано доцільність використання більш юридично нейтральної назви «договір про створення об'єкта права інтелектуальної

власності за замовленням». Запропоновано концептуально доопрацювати ст. 1353 Проєкту ЦК України шляхом чіткого розмежування створення об'єкта, організації його створення, первісного виникнення майнових прав та їх набуття замовником, що сприятиме системній узгодженості договірного регулювання та врахуванню особливостей правового режиму різних об'єктів права інтелектуальної власності.

Ключові слова: право інтелектуальної власності; договір творчого замовлення; договір про створення об'єкта права інтелектуальної власності за замовленням; рекодифікація цивільного законодавства; творець; замовник; майнові права інтелектуальної власності; суміжні права; розпоряджання майновими правами.

Постановка проблеми

Оновлення цивільного законодавства України є закономірною відповіддю на зміни характеру приватноправових відносин, появу нових об'єктів цивільних прав, цифровізацію, євроінтеграцію та накопичення внутрішніх нормативних колізій. Рекодифікація покликана не лише модернізувати окремі положення ЦК України, а й забезпечити концептуальну цілісність, системність і стабільність приватноправового регулювання. Відповідний науковий підхід свого часу було сформульовано ав-

торським колективом провідних вітчизняних цивілістів у монографії «Рекодифікація цивільного законодавства України: виклики часу» [1] та сьогодні набув нормативне втілення у Проєкті ЦК України [2]. Рекодифікація цивільного законодавства України актуалізувала необхідність перегляду усталених договірних конструкцій у сфері інтелектуальної власності, зокрема правового регулювання відносин щодо створення об'єктів права інтелектуальної власності за замовленням. Чинний ЦК України у ст. 1112 закріплює конструкцію договору про створення за замовленням і використання об'єкта права інтелектуальної власності, за яким «...одна сторона (творець – письменник, художник тощо) зобов'язується створити об'єкт права інтелектуальної власності відповідно до вимог другої сторони (замовника) та в установленний строк, який повинен визначати способи та умови використання цього об'єкта замовником...» [3].

Водночас цей договір включений ст. 1107 ЦК України до правочинів щодо розпоряджання майновими правами інтелектуальної власності, попри те, що на момент його укладення відповідний об'єкт і майнові права на нього, як правило, ще не існують. Така законодавча модель упродовж тривалого часу є предметом наукової дискусії, насамперед щодо правової природи цього договору, його предмета, суб'єктного складу, співвідношення з договорами про передання або надання майнових прав інтелектуальної власності, а також щодо належності майнових прав на створений результат. Актуалізувалась проблематика також із прийняттям нової редакції Закону України «Про авторське право і суміжні права» [4].

Проєкт нового ЦК України пропонує замінити чинну конструкцію договору про створення за замовленням і використання об'єкта права інтелектуальної власності категорією – «договір творчого замовлення», ідею запровадження якої висловлювали свого часу окремі науковці. Така новела має не лише термінологічний, а й концептуальний характер, оскільки передбачає переосмислення кола сторін договору, його предмета, сфери застосування та ме-

ханізму розподілу майнових прав на створений результат. Водночас запропонована конструкція породжує низку теоретичних і практичних питань. Насамперед потребує оцінки обґрунтованість використання поняття «творче замовлення» як універсальної договірної конструкції для всієї сфери інтелектуальної власності, а також визначення сторони-виконавця як «творця – автора, виконавця», оскільки перелік суб'єктів права інтелектуальної власності не охоплює лише фізичних осіб, які безпосередньо здійснюють творчу діяльність, а й інших суб'єктів, у тому числі юридичних осіб. Проблема полягає не лише у виборі оптимальної назви договору, а у визначенні того, чи може єдина конструкція договору творчого замовлення охоплювати як особисте створення об'єкта фізичною особою-творцем, так і організацію його створення юридичною особою; яким чином мають співвідноситися створення майбутнього об'єкта та розпоряджання майновими правами на нього; а також наскільки запропонована модель відповідає принципам системності, юридичної визначеності та узгодженості цивільного законодавства.

Огляд останніх досліджень і публікацій

Проблематика договірної регулювання відносин щодо створення об'єктів права інтелектуальної власності за замовленням отримала значний розвиток у сучасній українській цивілістиці. Питання договірної регулювання створення об'єктів права інтелектуальної власності за замовленням у сучасних наукових публікаціях досліджувалася В. Бажановим, В. Дмитренком, К. Дюкаревою-Бержаніною, А. Кодинцем, О. Кохановською, Н. Печеровою, І. Якубівським та ін. Водночас наявні дослідження переважно стосуються конструкції договору про створення за замовленням, закріпленої чинним ЦК України та спеціальним законодавством. Запропонована у ст. 1353 Проєкту ЦК України конструкція «договору творчого замовлення», зокрема її поняття, суб'єктний склад, предмет, сфера застосування та співвідношення з іншими договорами у сфері інтелектуаль-

ної власності, ще не отримала достатнього ґрунтового наукового осмислення. Особливої уваги потребує оцінка внутрішньої узгодженості цієї конструкції з положеннями Проєкту ЦК про суб'єктів авторського права і суміжних прав та можливість участі юридичної особи у відносинах зі створення об'єкта за замовленням.

Мета та завдання дослідження

Метою статті є комплексна правова характеристика конструкції договору творчого замовлення, запропонованої у Проєкті ЦК України, у порівнянні з чинним регулюванням договору про створення за замовленням і використання об'єкта права інтелектуальної власності, а також визначення переваг, недоліків і напрямів удосконалення відповідної договірної моделі. З врахуванням сформульованої мети, основні завдання наступні: проаналізувати правову природу та зміст договору творчого замовлення; порівняти чинне і проєктне регулювання; виявити термінологічні недоліки контрукції, суб'єктного складу та розподілу майнових прав; обґрунтувати напрями вдосконалення ст. 1353 Проєкту ЦК України.

Основний матеріал

Договірне регулювання відносин щодо створення об'єктів права інтелектуальної власності за замовленням у цивільному законодавстві України ґрунтується на поєднанні двох взаємопов'язаних складових: створення майбутнього результату інтелектуальної, творчої діяльності відповідно до завдання замовника та визначення правового режиму майнових прав на створений об'єкт. Саме співвідношення цих складових значною мірою визначає правову природу відповідного договору та його місце в системі цивільно-правових договорів.

Чинна договірна конструкція закріплена насамперед у ст. 1107 та 1112 ЦК України. Відповідно до ст. 1107 ЦК України договір про створення за замовленням і використання об'єкта права інтелектуальної власності віднесено до правочинів щодо розпоряджання майновими правами інтелектуальної власності. Водночас за зміс-

том ч. 1 ст. 1112 ЦК України первинним обов'язком творця є створення об'єкта, який на момент укладення договору ще не існує. Отже, особливістю цієї договірної конструкції є спрямованість не лише на визначення правового режиму майнових прав, а передусім на виникнення самого результату інтелектуальної, творчої діяльності.

Ця особливість пояснює триваючу наукову дискусію щодо віднесення договору, передбаченого ст. 1112 ЦК України, виключно до правочинів щодо розпоряджання майновими правами інтелектуальної власності. Розпоряджання правом і створення об'єкта, щодо якого таке право виникатиме в майбутньому, є різними за юридичною спрямованістю правовими явищами. Тому відповідний договір доцільно характеризувати як самостійну комплексну договірну конструкцію, що поєднує зобов'язання зі створення визначеного замовником об'єкта та встановлення правового режиму майнових прав на результат такого створення, що спричинило доцільність оцінки ст. 1353 Проєкту ЦК України конструкції «договору творчого замовлення». Сама ідея такого термінологічного позначення не є новою для цивілістичної доктрини. Відтак, виникає питання чи заміна нормативної назви договору продемонструє правову природу всього комплексу відносин, які законодавець прагне врегулювати цією нормою.

Доцільність запровадження поняття «договір творчого замовлення» у науковій літературі аргументовано доводилась і до підготовки Проєкту ЦК України. Зокрема, його запровадження обґрунтовувалося необхідністю відмежування зобов'язання щодо створення майбутнього результату творчої діяльності від подальшого надання або передавання майнових прав на цей результат. Такий доктринальний підхід має певну логіку, оскільки дозволяє розмежувати створення об'єкта, передавання його матеріального втілення та визначення правового режиму майнових прав, які не є тотожними юридичними явищами.

А. Кодинець, характеризуючи норми ст. 1112 ЦК України слушно відзначає, що

законодавець закріпив складну договірну модель, що поєднує елементи творчого замовлення у частині створення об'єкта та елементи договорів щодо розпоряджання майновими правами інтелектуальної власності – залежно від того, передаються такі права замовникові чи йому надається право використання створеного об'єкта. Як наслідок, на думку науковця: «...договір, спрямований на створення за замовленням об'єкта інтелектуальної власності, в якому відсутня умова про способи використання об'єкта є договором творчого замовлення. Такий договір стає договором у сфері розпорядження майнових прав інтелектуальної власності, на який поширюється дія ст. 1112 ЦК України лише у випадку фіксації в його умовах положення щодо способів та умов використання створеного за замовленням об'єкта інтелектуальної власності замовником [5, с. 174–176].

І. Якубівський, досліджуючи договірні відносини зі створення за замовленням об'єктів права інтелектуальної власності, також розмежовує відносини щодо створення майбутнього об'єкта та правові наслідки щодо майнових прав на нього і висловлює позицію, що «... закріплена у ст. 1112 ЦК України назва аналізованого договору є недосконалою. По-перше, вона є доволі громіздкою. ... По-друге, умовами таких договорів хоч і може бути передбачено набуття замовником права на використання створеного об'єкта, проте, зазвичай, замовник заінтересований у набутті усього комплексу майнових прав інтелектуальної власності на такий об'єкт, тому вважаємо більш оптимальною назву даного договору – «договір творчого замовлення»....» [6, с. 334].

Такий підхід має принципове значення для оцінки сучасної рекодифікації, оскільки дозволяє поставити питання про те, чи повинна договірна конструкція, основною метою якої є створення майбутнього об'єкта, розглядатися насамперед як різновид розпоряджання вже існуючими майновими правами. Ст. 1353 Проєкту ЦК України надає поняттю «договір творчого замовлення» ширшого нормативного змісту. Тому оцінка запропонованої новели

має здійснюватися щонайменше за чотирма критеріями: відповідність назви правовій природі договору; визначеність його предмета; узгодженість суб'єктного складу; системність правил щодо належності та розподілу майнових прав інтелектуальної власності.

Договір про створення за замовленням і використання об'єкта права інтелектуальної власності посідає особливе місце в системі цивільно-правових договорів, що зумовлено специфікою його предмета та спрямованістю відповідного зобов'язання. На відміну від ліцензійного договору чи договору про передання майнових прав інтелектуальної власності, на момент укладення договору, передбаченого ст. 1112 ЦК України, об'єкт, щодо якого виникають відповідні правовідносини, ще не створений. Відтак первинним юридичним результатом виконання такого договору є створення майбутнього об'єкта права інтелектуальної власності відповідно до вимог замовника, а питання належності, здійснення чи передання майнових прав виникає у зв'язку зі створенням такого об'єкта.

Зазначена особливість зумовила тривалу наукову дискусію щодо правової природи відповідного договору та обґрунтованості його віднесення ст. 1107 ЦК України до правочинів щодо розпоряджання майновими правами інтелектуальної власності. У науковій літературі неодноразово звертається увага на необхідність розмежування власне створення результату інтелектуальної, творчої діяльності та визначення правового режиму майнових прав на нього.

О. Кохановська та В. Бажанов, комплексно досліджуючи договір про створення за замовленням і використання об'єкта права інтелектуальної власності, акцентують на особливостях його предмета, суб'єктного складу та розподілу майнових прав між творцем і замовником [7]. Автори розглядають відповідний договір у системі договорів щодо розпоряджання майновими правами інтелектуальної власності, водночас аналізуючи законодавчу трансформацію правил щодо належності прав на результати, створені за замовленням.

Це підтверджує, що визначення правової природи такого договору нерозривно пов'язане з вирішенням питання про первісну належність майнових прав та правові підстави їх набуття замовником.

Порівняння чинного цивільного та спеціального законодавства, положень Проекту ЦК України і наукових підходів дає підстави констатувати недостатню узгодженість проектної моделі договору творчого замовлення щодо суб'єктного складу відповідних правовідносин, моменту виникнення майнових прав та механізму їх набуття замовником. Це зумовлює необхідність системного узгодження ст. 1353 Проекту ЦК України зі спеціальним законодавством у сфері інтелектуальної власності.

На тлі сформованих доктринальних підходів запровадження у ст. 1353 Проекту ЦК України конструкції «договору творчого замовлення» не може розглядатися як суто термінологічна зміна. Фактично йдеться про спробу законодавчого переосмислення правової моделі відносин зі створення об'єкта інтелектуальної власності за замовленням. Саме тому нова конструкція має оцінюватися з позицій відповідності її назви предмету договору, визначеності суб'єктного складу, співвідношення створення об'єкта і розпоряджання правами, а також системної узгодженості з іншими положеннями Проекту ЦК України.

Використання поняття «творче замовлення», безперечно, має певні переваги. Воно є лаконічнішим порівняно з чинною громіздкою назвою та акцентує на первинній спрямованості договору – створенні нового результату інтелектуальної, творчої діяльності. Однак законодавче закріплення доктринального терміна потребує відповідності між його змістом і сферою нормативного застосування.

Саме в цьому аспекті, на нашу думку, запропонована редакція ст. 1353 Проекту ЦК України викликає застереження. Якщо «творче замовлення» розуміти як договір, за яким особа своєю творчою діяльністю створює визначений замовником об'єкт, закономірним є визначення виконавцем фізичної особи – творця (зокрема, у

ч. 2. ст. 597 Проекту ЦК України йдеться, що: «...творцем об'єкта права інтелектуальної власності може бути лише фізична особа...» [2]). Проте Проект ЦК України визначаючи таку сторону як «творця – автора, виконавця», одночасно допускає укладення договору про створення за замовленням об'єкта права інтелектуальної власності з юридичною особою. Унаслідок цього виникає внутрішня суперечність між назвою договору, визначенням його сторони та фактичною сферою застосування норми.

Тут необхідно принципово розмежувати результат творчої діяльності (безпосередньо об'єкт) та організацію створення. Творцем результату інтелектуальної, творчої діяльності за своєю природою є фізична особа, творчою діяльністю якої такий результат створено. Юридична особа може бути учасником відповідних договірних відносин, забезпечувати фінансування, організацію та координацію процесу створення об'єкта, залучати авторів чи виконавців і набувати майнових прав на передбачених законом або договором підставах, однак це не перетворює її на творця у власному значенні цього поняття. Отже, участь юридичної особи у договорі та визнання її творцем – різні юридичні питання. Усунення юридичних осіб із кола можливих сторін договору було б невиправданим, оскільки значна частина сучасних результатів інтелектуальної діяльності створюється у межах складних організаційних моделей. Водночас включення юридичної особи до договірної конструкції не повинно здійснюватися шляхом розширення поняття «творець».

Ще більш виразною ця проблема стає у разі створення за замовленням об'єктів суміжних прав. З цього приводу слушними є аргументи Н. Печерової, яка зазначає, що оскільки суб'єктний склад таких відносин та механізми виникнення і переходу майнових прав мають власну специфіку, то нормативна формула «творець – автор, виконавець» не може беззастережно використовуватися як універсальна для всіх відносин [8]. Якщо відповідна норма поширюється на ширше коло об'єктів і суб'єктів,

її понятійний апарат також повинен відповідати такій сфері застосування.

Дискусійним залишається й питання щодо розпорядження майновими правами. Науково виправданим є розмежування створення об'єкта та правового режиму прав на нього. Однак із цього не випливає, що відповідні відносини необхідно штучно розділяти на два самостійні договори. Для замовника економічна мета договору, як правило, полягає не лише в отриманні матеріального чи цифрового втілення результату, а й у можливості правомірно використовувати створений об'єкт. Тому сучасна конструкція має забезпечити комплексне регулювання обох складових, не отожднюючи створення об'єкта з передаванням майнових прав на нього.

З огляду на викладене, видається, що сама ідея модернізації передбаченої ст. 1112 ЦК України договірної конструкції є обґрунтованою. Водночас запровадження назви «договір творчого замовлення» у запропонованій редакції ст. 1353 не вирішує накопичених доктринальних і нормативних проблем повною мірою. Навпаки, прагнення охопити однією нормою особисте створення об'єкта автором або виконавцем, участь юридичної особи в організації його створення та визначення майнових прав на відповідний результат формує додаткову понятійну невизначеність.

Висновки

Проведений аналіз чинного та проєктного цивільного законодавства, спеціального законодавства у сфері інтелектуальної власності й сформованих у цивілістичній доктрині підходів засвідчив, що запропонована у ст. 1353 Проєкту ЦК України конструкція договору творчого замовлення не повною мірою усуває наявні нормативні та доктринальні суперечності. Дискусійними залишаються правова природа договору, його місце в системі цивільно-правових договорів, суб'єктний склад, співвідношення створення майбутнього об'єкта з розпорядженням майновими правами, а також визначення первісної належності та механізму набуття таких прав замовником.

Встановлено, що створення об'єкта права інтелектуальної власності та розпо-

рядження майновими правами на нього є взаємопов'язаними, але юридично самостійними складовими договірної механізми. Наявність у договорі положень щодо належності, передання чи використання майнових прав не змінює його первинної спрямованості на створення майбутнього об'єкта. З огляду на це, віднесення такого договору виключно до правочинів щодо розпорядження майновими правами інтелектуальної власності потребує переосмислення в процесі рекодифікації цивільного законодавства.

Основна концептуальна проблема ст. 1353 Проєкту ЦК України, на нашу думку, полягає у поєднанні персоніфікованої природи творчої діяльності з універсальною договірною моделлю, розрахованою також на участь суб'єктів, які безпосередньо не створюють об'єкт своєю творчою діяльністю. Особливої уваги це потребує щодо об'єктів суміжних прав, для яких характерні відмінності у суб'єктному складі, підставах і моментах виникнення майнових прав. Тому в межах єдиної договірної конструкції необхідно чітко розмежувати безпосереднє створення об'єкта, організацію його створення, первісне виникнення майнових прав та їх набуття замовником.

З огляду на це більш юридично нейтральною і системно узгодженою видається назва «договір про створення об'єкта права інтелектуальної власності за замовленням». Вона точніше відображає основну спрямованість договору та не обмежує його суб'єктну модель категорією «творець». Відтак ст. 1353 Проєкту ЦК України потребує концептуального, а не лише термінологічного доопрацювання, спрямованого на узгодження правової природи договору, його суб'єктного складу та механізму визначення майнових прав на створений результат.

Отже, удосконалення проєктної моделі має ґрунтуватися не на формальній заміні назви договору, а на системному розмежуванні створення об'єкта, організації його створення та визначення правового режиму майнових прав на результат творчого замовлення.

Література

1. Рекодифікація цивільного законодавства України: виклики часу: монографія / за заг. ред. Н. С. Кузнецової. 2-ге вид., доп. та перероб. Одеса: Видавничий дім «Гельветика», 2022. 908 с.
2. Проект Цивільного кодексу України (Кодексу права приватного) від 22.01.2026 № 14394. URL: <https://itd.rada.gov.ua/billinfo/Bills/Card/69528>
3. Цивільний кодекс України: Закон України від 16.01.2003 р. № 435-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#Text>
4. Про авторське право і суміжні права : Закон України від 01.12.2022 № 2811-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/2811-20>
5. Кодинець А. О. Договірні відносини у сфері створення об'єктів інтелектуальної діяльності: особливості та правова природа. *Держава і право. Серія: Юридичні науки*. 2015. Вип. 67. С. 167–178. URL: file:///C:/Users/PC/Downloads/jurnaukdir_2015_67_18.pdf
6. Якубівський І. Є. Проблеми набуття, здійснення та захисту майнових прав інтелектуальної власності в Україні: дис. ... д-ра юрид. наук: 12.00.03. Львів, 2019. 520 с.
7. Кохановська О. В., Бажанов В. О. Договір про створення за замовленням і використання об'єкта права інтелектуальної власності. *Journal of the National Academy of Legal Sciences of Ukraine*. 2022. Т. 29. № 1. С. 139–148. URL: https://visnyk.kh.ua/uk/journals/visnik-naprn-1-2022-r/dogovir-pro-stvorennia-za-zamovlenniam-i-vikoristannia-ob-yekta-prava-intelektualnoyi-vlasnosti?utm_source=chatgpt.com
8. Печерова Н. Г. Особливості договору створення за замовленням об'єктів суміжних прав за законодавством України. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2024. № 5. URL: <https://journal-app.uzhnu.edu.ua/article/view/312978/303999>

References

1. Kuznietsova, N. S. (Ed.). (2022). *Rekodifikatsiia tsyvilnoho zakonodavstva Ukrainy: vyklyky chasu* [Recodification of Civil Legislation of Ukraine: Challenges

of the Time]. 2nd ed., rev. and enl. Odessa: Vydavnychiy dim «Helvetyka», 908 p.

2. Proiekt Tsyvilnoho kodeksu Ukrainy (Kodeksu prava pryvatnoho) [Draft Civil Code of Ukraine (Code of Private Law)], No. 14394, 22 January 2026. Verkhovna Rada of Ukraine. [Draft Civil Code of Ukraine No. 14394](#)

3. Tsyvilnyi kodeks Ukrainy [Civil Code of Ukraine]: Law of Ukraine No. 435-IV, 16 January 2003. Verkhovna Rada of Ukraine. [Civil Code of Ukraine](#)

4. Pro avtorske pravo i sumizhni prava [On Copyright and Related Rights]: Law of Ukraine No. 2811-IX, 1 December 2022. Verkhovna Rada of Ukraine. [Law of Ukraine No. 2811-IX](#)

5. Kodynets, A. O. (2015). *Dohovirni vidnosyny u sferi stvorennia obektiv intelektualnoi diialnosti: osoblyvosti ta pravova pryroda* [Contractual relations in the field of creation of intellectual activity objects: Specific features and legal nature]. *Derzhava i pravo. Yurydychni nauky*, 67, 167–178.

6. Yakubivskyi, I. Ye. (2019). *Problemy nabuttia, zdiisnennia ta zakhystu mainovykh prav intelektualnoi vlasnosti v Ukraini* [Problems of acquisition, exercise and protection of intellectual property rights in Ukraine]. Doctoral dissertation, specialty 12.00.03. Lviv: Ivan Franko National University of Lviv, 520 p.

7. Kokhanovska, O. V., & Bazhanov, V. O. (2022). *Dohovir pro stvorennia za zamovlenniam i vykorystannia obiekta prava intelektualnoi vlasnosti* [Agreement on the commissioned creation and use of an intellectual property object]. *Journal of the National Academy of Legal Sciences of Ukraine*, 29(1), 139–148. DOI: 10.37635/jnalsu.29(1).2022.139-148.

8. Pecherova, N. H. (2024). *Osoblyvosti dohovoru stvorennia za zamovlenniam obektiv sumizhnykh prav za zakonodavstvom Ukrainy* [Specific features of an agreement for the commissioned creation of related rights objects under Ukrainian legislation]. *Analitychno-porivnialne pravoznavstvo*, 5, 210–217. DOI: 10.24144/2788-6018.2024.05.33.

Iryna Svitlak,

*Doctor in Juridical Sciences, Professor,
Professor of the Department of Law and
Humanities, Vinnytsia Education and Research
Institute of Economics, West Ukrainian National
University, Vinnytsia, str. Ghonty, 37, 21017,
e-mail: svitlakiryna@gmail.com, ORCID: [https://
orcid.org/0000-0002-4408-6868](https://orcid.org/0000-0002-4408-6868)*

Tetiana Sukhorebra,

*Candidate of Law, Associate Professor, Head
of the Department of Law Vinnytsia Institute
of Trade and Economics of State University of
Trade and Economics, Vinnytsia, Soborna St,
87, 21050, e-mail: Sukhorebra.t.i@gmail.com,
ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-2918-4574>*

**CREATIVE COMMISSION
AGREEMENT IN THE DRAFT CIVIL
CODE OF UKRAINE**

The article provides a civil-law analysis of the creative commission agreement proposed in Article 1353 of the Draft Civil Code of Ukraine in the context of the recodification of civil legislation and the modernization of contractual regulation in the field of intellectual property. The proposed contractual framework is compared with the provisions of the current Civil Code of Ukraine, special intellectual property legislation, and approaches developed in civil-law scholarship. It is established that the creation of a future intellectual property object and the disposition of economic rights therein constitute interrelated yet legally distinct components of the contractual mechanism. This calls into question the classification of such an

agreement exclusively as a transaction concerning the disposition of intellectual property rights.

It is argued that a conceptual problem inherent in the proposed model lies in combining the personal nature of creative activity with a universal contractual framework that allows the participation of entities that do not directly create an intellectual property object through their own creative activity. A distinction is drawn between the legal status of a creator as a natural person who directly creates an intellectual property object and that of a legal entity, which may organize the creation of such an object and acquire economic rights therein but does not thereby acquire the status of a creator.

The article substantiates the appropriateness of using the more legally neutral term «agreement for the commissioned creation of an intellectual property object». It is proposed that Article 1353 of the Draft Civil Code of Ukraine be conceptually revised by clearly distinguishing between the creation of an intellectual property object, the organization of its creation, the initial vesting of economic rights, and their acquisition by the commissioning party. Such an approach would enhance the systemic coherence of contractual regulation and ensure due regard for the specific legal regimes applicable to different intellectual property objects.

Keywords: *intellectual property law; creative commission agreement; agreement for the commissioned creation of an intellectual property object; recodification of civil legislation; creator; commissioning party; intellectual property rights; related rights; disposition of economic rights.*